

چکیده:

زمینه: هپاتیت مزمن B یکی از شایعترین بیماریهای عفونی جهان است. تقریباً ۳۵۰ میلیون نفر در جهان ناقل این بیماری هستند. شیوع عفونت هپاتیت مزمن B در ایران تقریباً ۲/۵-۳ درصد است. لامیوودین یک عامل آنتی‌ویرال قوی است و نشان داده شده است که روی ویروس هپاتیت B موثر است. با توجه به اثر ناکافی اینترفرون در بیماران ایرانی و لزوم استفاده از یک داروی آنتی‌ویرال، بررسی اثر داروی لامیوودین در درمان بیماران ایرانی و تحقیق در مورد آن بعنوان یک نیاز احساس می‌شود.

هدف: بررسی فراوانی نسبی اثر لامیوودین روی منفی کردن تست HBVDNA در بیماران مبتلا به هپاتیت مزمن B مراجعه کننده به یک کلینیک فوق تخصصی گوارش در تهران طی سالهای ۱۳۷۶-۱۳۸۱ می‌باشد.

روش کار: مطالعه بصورت case-series و از نوع توصیفی مشاهده‌ای می‌باشد و روی بیماران انجام شده است که با تشخیص هپاتیت مزمن B (با سطح سرمی HBVDNA قابل تشخیص) تحت درمان با ۱۰۰ میلی‌گرم روزانه لامیوودین در یک کلینیک فوق تخصصی گوارشی طی سالهای ۸۱-۷۶ قرار گرفته‌اند، بیماران هر ۲ ماه از نظر آمینوترانسفرازهای کبدی و HBVDNA تحت بررسی قرار گرفتند.

یافته‌ها و نتایج: از ۲۳ بیمار مورد بررسی، ۶ مورد از مطالعه خارج گردیدند از ۱۷ بیمار باقیمانده، HBVDNA در ۱۶ بیمار (۹۴/۱ درصد) پس از یکسال درمان غیرقابل تشخیص شد و از نظر آمینوترانسفرازهای کبدی از ۱۵ بیماری که وارد مطالعه شدند، ۱۴ مورد (۹۳/۳ درصد) پس از ۶ ماه درمان ALT و AST طبیعی داشتند.

نتیجه‌گیری: استفاده از لامیوودین در تمامی بیماران مبتلا به هپاتیت مزمن B که در مرحله همانندسازی می‌باشند توصیه می‌شود، بیماران ایرانی نیز از این قاعده مستثنی نمی‌باشند.

واژه‌های کلیدی: هپاتیت مزمن B، لامیوودین، HBVDNA